

derpaa er imidlertid til Dato kun indkommet fra Politidirektøren og 7 Amtmænd, og disse tyde ikke paa, at man sætter nogen videre Pris paa disse Landpolitiefterretninger, thi kun Politidirektøren og en Amtmand have udtalt sig derfor, alle de andre derimod. Men der mangler jo endnu en hel Del Erklæringer, saa Billedet kan maaske forandre sig, naar de alle ere afgivne. Saa snart dette er sket, skal jeg tage Stilling til Spørgsmaalet. Skulde jeg da finde, at man bør genoptage Bevillingen, og kan jeg tilendebringe mine Overvejelser om, under hvilken Form det bør ske, tilstrækkelig tidligt, vil jeg selvfølgelig fremsætte Forslag i saa Henseende om muligt til Finanslovens tredje Behandling. Skulde jeg imidlertid, efter hvad der til Slut fremkommer, ikke kunne slutte mig dertil, skal jeg i hvert Fald tilstille det ærede Finansudvalg de Erklæringer, jeg har modtaget, og da advente, hvad det ærede Udvalg yderligere maatte ønske foretaget i saa Henseende. Noget Principspørgsmaal kan der jo neppe fra nogen af Siderne ligge deri. Jeg tror hermed at have omtalt alle de Spørgsmaal, som Betynkningen giver Anledning til.

Tilbage staar endnu at omtale en Bemærkning om, at ogsaa Underdommerne burde have Adgang til at faa Rejseunderstøttelse for at studere udenlandske Forhold i Anledning af Retsreformen. Ja, jeg skal ikke principielt have noget imod dette. Naar jeg kun har søgt Bevilling til Overrets- og Kriminalretsdommere, er det, fordi det er dem, der fortrinsvis ville faa med det ny i Retsreformen at gøre. Underdommerne ville vel faa en Del nye Regler at følge, særlig paa Civil-Processens Omraade, men i saa Henseende ville de neppe kunne indhente den Belæring i Udlandet som de kollegiale Retters Dommere, der jo kunne ventes at ville blive Landsretsdommere.

Zahle: Den højtærede Justitsminister har ganske misforstaaet, hvad der vil ske, hvis Rigsdagen udstemmer den Bevilling paa 7,000 Kr., som er søgt til Gage for Censor Rosenberg. Dermed vil Rigsdagen tilkendegive, at den ikke ønsker, at der udgives 7,000 Kr. til Lønning til en Censor, og der vil da heller ikke kunne ansættes nogen ny Censor, hverken til 7,000 Kr. eller 9,000 Kr. Disse Penge ville da blive besparede, og vi ville ingen Censor have. Der staar ingen Steder skrevet, at de Udgifter, der svares af Teatrene, nødvendigvis af Staten skulle udgives til en

Censor. Det er Staten, der har Krav paa Afgiften, den skal gaa ind i Statskassen, og det er Rigsdagen, Bevillingsmyndigheden, der skal bestemme, hvorledes Pengene skulle anvendes, efter at de ere komne ind i Statskassen. Det er den rigtige parlamentariske Fremgangsmaade. Naar Ministeren ikke faar Bemyndigelse herfra til at udgive Pengene, lader han nok være dermed.

Jeg hørte med Forbavselse, at den højtærede Justitsminister havde den samme fejlagtige Opfattelse med Hensyn til Landbrugslosteret. Han vilde helst selv være fri for at fordele disse Penge, og saa har han bedt Landbrugsministeren om at fordele dem. Men det er utilbørligt, hvad han der har gjort. Ministeren har kun een Ting at gøre, og det er at lade disse Penge gaa ind i Statskassen. Hvad der saa skal gøres med Pengene, bestemmer Bevillingsmagten. Naar den har givet Ministeren Bemyndigelse til at anvende Pengene, kan han anvende dem, men heller ikke før.

Sabroe: Jeg ønsker i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) har udtalt, at bede den højtærede Minister undersøge, hvorledes det kunde gaa til, at Direktør for Fabriktilsynet Topsø kunde give den omtalte Dispensation. Det er, synes jeg, mærkeligt, at Fabrikdirektøren giver en saadan Dispensation uden at undersøge, om den Paastand, som vedkommende Ansøger ledsager sin Ansøgning med, er sand eller ej. Det viser sig jo nu, at den var usand. Den paagældende Mand var Strejkebryder, og for at blive ansat som Kedelpasser indgiver han en Ansøgning til Fabrikdirektoratet, ledsager den med en fejlagtig Oplysning, hvis Urigtighed det imidlertid vilde have været Fabrikdirektoratet den letteste Sag af Verden at faa konstateret. Men Fabrikdirektøren gør sig ikke den Ulejlighed, og jeg spørger: Hvorfor har Fabrikdirektøren ikke gjort sig den Ulejlighed? Er det, fordi Fabrikdirektøren ser med Velvillie paa de Arbejdere, der optræde som Strejkebrydere i de faglige Kampe? Det Indtryk faar man af den foreliggende Sag, at Fabrikdirektøren med Glæde ser, at Arbejderne under Arbejdsnedlæggelse tage Arbejdet op, og saa giver Direktøren i Kraft af den Indflydelse, han har, de vedkommende en Bestalling, som de ellers under ingen Omstændigheder vilde kunne faa. Jeg beder den højtærede Justitsminister, naar han